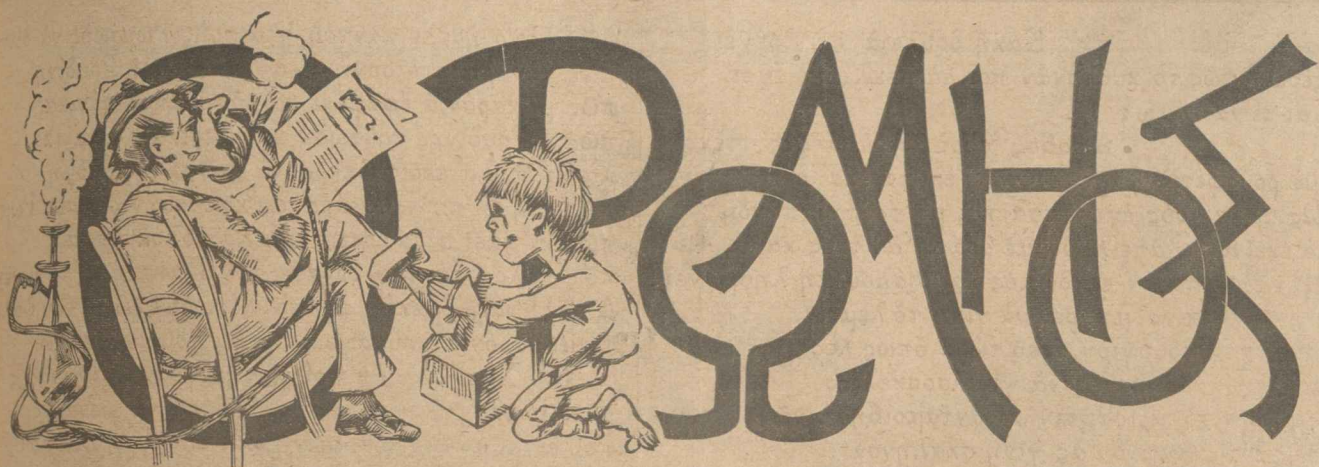

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Όγδοος ο χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αϊ 'Αθήναι.

Χίλια όκτακόσα κι' έννενήντα ένα,
πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ό 'Ρωμηός την έβδομάδα — μόνον μιὰ φορά θά βγαίνει,
κι' όταν έγω έξοπνάδα — κι' όποτε μου κατεβάνει.
Συνδρομητάς θά δέχομαι — γιατί λεπτά δέν έχομε,
και 'στών Αθηνών την πόλιν — και εις την άλλοδαπην,
και εις την 'Ελλάδα όλην — δίγως νάζια κι' έντροπήν.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

γιά τὰ ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στό χέρι.
Κι' ένα φύλλο άν κρατῆς — 'Ξγινες συνδρομητής,
κι' όποιος τόν παρὰ δέν δίδει — θά τόν φάη μαύρο φίδι.
Γράμματα και συνδρομαί — απ' ευθείας πρὸς έμέ.
Γιά τή σάρα και τή μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Του μηνός Νοεμβρίου έννάτη
κι' άριθάρουν πολλοί Κορδονάτοι.

Τρακόσα και δέκα κρατῶ
κι' έλθαίς του Τρικούπη πετῶ.

360

Ό Θεωράκης όμιλῶν και τόν Χαρέλαον γελῶν.

Και τέλος πάντων έφθασε, και τέλος πάντων φθάνει
από τό τόσο σοβαρό και μακρυνό ταξείδι,
μὰ μιὰ τρύπα 'στό νερό τόν βεβαιῶ πῶς κάνει,
κι' όλα κουκιά με ρίγανη, μαρούλια με τό ξύδι.
Και τέλος πάντων έφθασε με πόζα και άέρα
τά πράσσα και τὰ λάχανα νά κόψη πέρα πέρα.

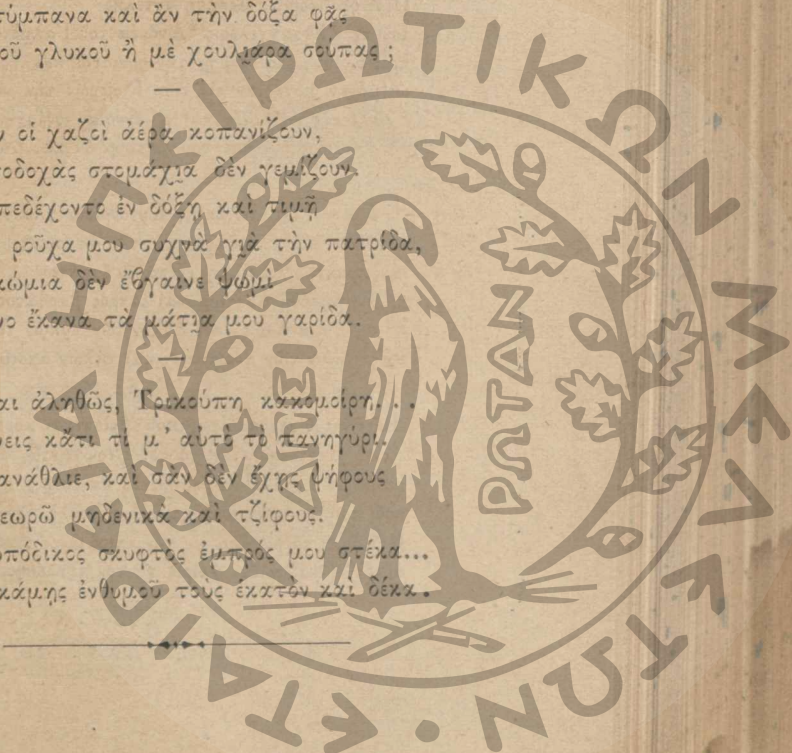
Και άν εις άρματα χρυσά οι φίλοι του τόν βάλουν
και γυναικόπαιδα τραβούν την άμαξάν του κλαίοντα,
και μ' όσα κι' άν τόν προσφωνούν και μ' όσα κι' άν του ψάλουν
δέν θά τόν 'πούν καθῶς έμέ μεγάλον Ναπολέοντα,
ούδὲ κοντά του θά κτυπᾷ ζουρνᾶς και τουμπελέκι,
ούδὲ κι' ό 'Τσελεπίτσαρης με σύμβολα θά στέκη.

Κι' έγώ με τόσας τελετάς έχόρτασα ως τώρα,
πολλάκις δὲ πρὸς χάριν μου άναστατῶθ' ή χώρα,
κι' οι φίλοι μου έσήκωσαν 'στή ράχη των κι' έμένα
κι' άνάποδα έχάθισα 'στῆς Δόξας τὰ καπούλια,
κι' ή μύτη μου έμίρισε παπούτσια μπλωμένα
και οι πιστοί μ' έφώναζαν Αύγερινό και Πούλια.

'Αλλά τί βγαίνει με αυτά; . . . ωφέλεια καμμιά. . .
του κάκου τὰ τρεχάματα κι' ή άμαξοδρομία.
Όταν με κόμμα κάτισχον βουλιμιῶν ψοφᾷς
τί βγαίνει άν κορδώνεσαι σαν τόν Βαλέ τῆς Κούπας,
άν ύμνηθῆς με τύμπανα και άν τήν δόξα φᾷς
με κουταλάκι του γλυκού ή με χουλιάρα στυπας;

Με τέτοια μόνον οι χαζοί άέρα κοπανίζουν,
με ζήτω και ύποδοχᾶς στομάχια δέν γεμίζουν.
Κι' έμένα μ' ύπεδέχοντο έν δόξη και τιμῇ
κι' εξέσχιζα τὰ ρούχα μου συχνά γιά τήν πατρίδα,
άλλά με τὰ έγκώμια δέν έθγαίνε ψωμί
και γιά Κουβέρνο έκανα τὰ μάτια μου γαρίδα.

Πῶς σε λυπούμαι άληθῶς, Τρικούπη κακουσίρη. . .
θαρρεῖς πῶς κάνεις κάτι τί μ' αὐτό τό πανηγύρι.
Μή χάνεσαι, πανάθλιε, και σαν δέν έχει ψήφους
αὐτά έγώ τὰ θεωρῶ μηδενικά και τζίφους.
Ός δυστυχῆς ύπόδικος σκυφτός έμπρός μου στέκα...
μ' όσα κι' άν κάμης ένθυμῶς τούς εκπτόν και δέκα.

**Φασουλής και Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

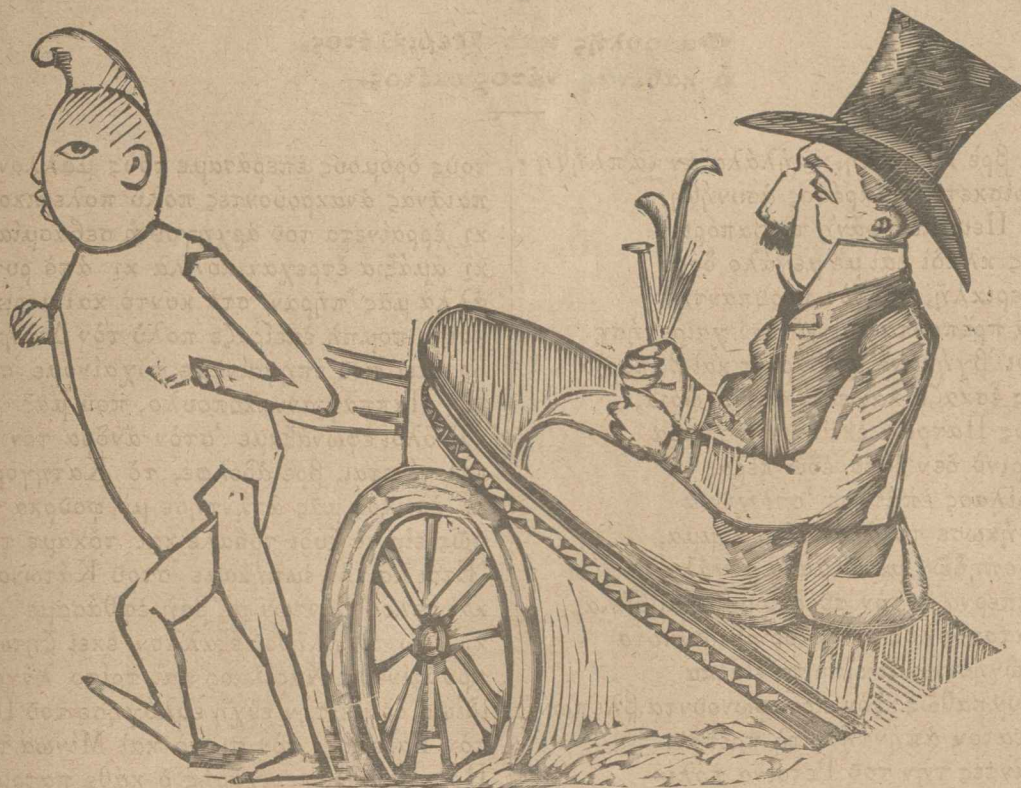
Φ. Ἦλθε ποῦ λές, βρέ Περικλῆ, κι' ἡλάλαξαν τὰ πλήθη
κι' εἰς κίνησιν εὐρίσκετο τὸ κράτος ἀσυνήθη,
καὶ μόλις εἰς τὸν Πειραιᾶ ἐφάνη τὸ βαπόρι
ἡ Ἀθηνᾶ μ' ἐλγῆς κλαδί καὶ μετὰ μεγάλο δόρυ
ἐβγήκε πρώτη Περικλῆ, νὰ τὸν προῦπαντήσῃ
καὶ νὰ τοῦ πῇ τὰ πρόποντα καὶ νὰ τὸν χαιρετήσῃ.
Ἀλλὰ κι' οἱ φίλοι βγήκανε μετὰ βάρκες καὶ βαπόρια
κι' ὁ Δεληγιάννης ἐσκαῖζε καὶ εἶχε στενοχώρια,
κι' ὁ σιδηρόδρομος Πατρῶν ἐκείνη τὴν ἡμέρα
κανένα φίλο Πατρινὸ δὲν ἔφερ' ἐδῶ πέρα.
Ὅποτε δ' ὁ Χαρίλαος ἐπάτησε 'στὸ χῶμα
'στὰ χέρια τὸν ἐσέκωσε τὸ ἀλαλάζον κόμμα,
ἀλλὰ κι' ἐγὼ χοροπηδῶν μετὰ ἄλματα μεγάλα
ὀλίγου δεῖν τὸν ἔπερνα 'στὸν σέβρο μου καθβάλα.
Κι' ἰδοὺ ὁ Σταματοπούλος μετὰ μαύρη ρεδιγκότα
τοῦ ἔκαμε προσφώνησιν καὶ εἶπε τὰ εἰκότα,
ὁ δὲ Τρικούπης συμπαθῶς τὸν προσφωνοῦντα βλέπων
μετὰ τόνον σοβαρώτατον ἀπήντησε τὸ πρόπον,
κατόπιν δὲ ἀφήσαντες τὴν τοῦ Ρετσίνα πόλιν
εἰς τὰς Ἀθήνας ἦλθαμεν μετὰ τὴν παρέαν ὄλην,
ἐνταῦθα δ' ὁ Καλλιφρονᾶς μᾶς ἔκανε καρτέρι
καὶ ἄρχισε προσφώνησιν κι' ἐκεῖνος νὰ προσφέρει,
ὁ δὲ Τρικούπης ἀπαντῶν μετὰ χίλια δὲ τσακίσματα
ἀπὸ τὸν Κρίσπη καὶ λοιποὺς μᾶς εἶπε χαιρετίσματα.
Τότε δὴ τότε, Περικλῆ, κακὸ κι' ἀνεμοζάλη...
γιὰ τὸν Σταμπούλωφ μετὰ σπουδὴν τὸν ἐρωτοῦσαν ἄλλοι,
ἐκεῖνοι γιὰ τὸν Σώλσθουρι κι' αὐτοὶ γιὰ τὸν Ρουδίνη
κι' ὁ κύριος Χαρίλαος ἀπάντησιν τοὺς δίνει,
καὶ γίνεται, βρέ Περικλῆ, ὁ γάμος τοῦ Κουτρούλη
καὶ κάνιστρα πολύτιμα μετὰ ἄνθη τοῦ Φασούλη
φιλοδωροῦν ἀρσενικοὶ καὶ θηλυκοὶ ἐπίσης
καὶ προσφωνεῖ καθ' ἑαυτὸν κι' ὁ Γιάννης ὁ Ραῖσης.
Ἐκεῖθεν ἐξελαύνοντες ὀλίγους παρασάγγας
καὶ παρακολουθούμενοι κι' ἀπὸ καμπόσους μάγγας,

τοὺς δρόμους ἐπεράσαμε τοὺς μᾶλλον κεντρικοὺς
παιᾶνας ἀνακρούοντες πολὺ πολεμικοὺς,
κι' ἐρραίνετο τοῦ ἀρχηγοῦ ἡ σεβασμία κᾶρα
κι' ἀμάξια ἔτρεχαν πολλὰ κι' ἀπὸ ρυτῆρος κᾶρα,
ἀλλὰ μᾶς πῆραν 'στὸ κοντὸ καὶ μερικοὶ ζητιᾶνοι
καὶ ἡ πομπὴ ἐπείραζε πολὺ τὸν Δεληγιάννη.
Κι' ἐκεῖ ποῦ ἐπηγαίναμε τυχαίνομε 'στὸν δρόμο
τὸν Παππαγιαννακόπουλο, ποῦ μᾶς γεννᾷ τὸν τρόπο,
καὶ ὅλοι ἐφωνάσαμε 'στὸν ἄνδρα τὸν δραστήριον:
«τί γίνεται, βρέ ἀδελφέ, τὸ Κατηγορητήριο;»
κι' ἐκεῖνος μᾶς ἀπήντησε μετὰ φούρκα περισσῇ
πὼς εἰς τὸ ξῦδι τόβαλε καὶ τόκαμε τουρσί.
Ἔτσι λοιπὸν ἐμπήκαμε 'στοῦ Κάτωνος τὴ μύτη
καὶ τέλος πάντων μετὰ βοῇ ἐφθάσαμε 'στὸ σπῆτι,
κι' ἐνῶ τὸ πλῆθος ἐξαλλὸν ἐκεῖ ζητωκραυγάζει
προβαίνει ὁ Χαρίλαος καὶ τρίτο λόγο βγάζει,
ἰδίως δὲ μετὰ τὴν εὐχὴ εὐλόγησε τοῦ Πάππα
τὸν Βαρελίδη τὸν πιστὸ καὶ Μίνωα τὸν Λάπα.
Προσῆλθε δὲ περιχαρὴς ὁ κάθε πατριώτης
κι' ὁ προσφιλεὶς Παππαλουκάς κι' ὁ Νίκος ὁ Ζιλιώτης,
ποῦ εἶναι σύμβουλοι πιστοὶ ἐδῶ καὶ τόσα χρόνια,
καὶ τοὺς ἐφιλοδώρησε ὀλίγα μακαρόνια
ἀπὸ αὐτὰ ποῦ τοῦδωσε ὁ κύριος Ρουδίνης
ὡς συμμαχίας σύμβολον, ἀγάπης καὶ εἰρήνης,
ὁ δὲ παχὺς Παππαλουκάς κι' ὁ τσίρος ὁ Ζιλιώτης
εἰς τὴν ὑγειᾶ του ἔφαγαν μακαρονάδα πρώτης.
Τοιαῦτα οὖν ἐγένοντο τὰ τῆς ὑποδοχῆς,
τὸν συνεχάρην δὲ κι' ἐγὼ ἐξ ὅλης μου ψυχῆς,
καὶ 'στὸν Ἀναγνωστόπουλο ὑπόσχους ἐδόθη,
ὅταν ἐκ νέου πληρωθῶν τοῦ κόμματος οἱ πόθοι,
νὰ γίνῃ Καρδινάλιος εἰς τὸ Βατικανόν...
II. — Ὅρσε λοιπὸν περίτριμμα τῆς γῆς τῶν Ἀθηνῶν.

Κᾶτι ποῦ ἐνδιαφέρει — τοῦ Ρωμχοῦ μᾶς τὸ κεμέρι.

Ὅσοι τοῦ πέμπτου τόμου μᾶς κατέχουν ἀγγελίαν
χωρὶς πολλὴν παράκλησιν καὶ ἄλλην ὀμιλίαν
παρακαλοῦνται τάχιστα νὰ μᾶς τὴν ἀποστείλουν
καὶ ταῦτοχρόνως μετ' αὐτῆς καὶ ὅ,τι μᾶς ὀφείλουν.

Ὅστις δ' ἄνθρωπος φιλόμουσος ἐπιθυμεῖ νὰ ἴδῃ
τοῦ φιλοσόφου Φασούλη τὸ φοβερόν βιβλίον,
πωλεῖται εἰς τὸ σπῆτι μᾶς, εἰς τοῦ Κωνσταντινίδη,
καὶ 'στῆς Ἑστίας τῆς γνωστῆς τὸ βιβλίο πωλεῖται.

**Πρὸς Τρικούπην Φασουλῆς
μετ' ἐκστάσεως πολλῆς.**

Καλῶς τὸν τὸν ὑπόδικο, καλῶς τὸν τὸν ἐρίφη,
ποῦ δὲν τοῦ καίγεται καρφὶ καὶ τὸ μουστάκι στρήφει.
Ποῦ πῆγες καὶ τί ἔκαμες εἰς ἓνα κι' ἄλλο μέρος
καθέναν τὸ ἐμάνθανε λεπτομερῶς κι' ἐγκαίρως,
καὶ εἶναι ὅπως περιττὸν καὶ πάλιν νὰ ἐκθέσῃς
τὰ τόσα μεγαλεῖα σου καὶ τὰς πολλὰς σου σχέσεις.

Ὅλοι γνωρίζομεν καλὰ τὰ τρόπαί σου ὅλα,
πῶς πῆραν κι' ἔδωσαν παντοῦ τὰ ὑψηλὰ φωκὸλα,
πῶς ἦπες κι' ἔφαγες ἐδῶ, πῶς πῆγες ἐκεῖ πέρα,
πῶς ἐκοψες τοῦ φοβεροῦ Σταμπούλωφ τὸν ἄερα,
πῶς μετὰ τὸν Κρίσπη μίλησες, πῶς εἶδες καὶ τὸν Πάππα,
πῶς Μισελλήνων τε καὶ μὴ ἐτίναζες τὴν κᾶπα.

Ἄν ἐρωτήσῃς καὶ γιὰ μᾶς, ὡς πῶρα θεῖα χάρις
τὸ ἔθνος ἐπλημύρησαν εὐδαίμονιαι ἀρρητοί.
Πᾶς Κορδονάτος νησιτικός ἐτράφη σὺν γουρουνί
καὶ βλέπει ὀλοστρογγυλὰ καθεὶς τὰ πισινά του,
ἀγάπη ἐθασίλευε, δὲν ἀνοίξε ρουθόνι,
καὶ ὅλοι τὰ κορδόνουσαν ἐκ φυσικοῦ θανάτου.

Ἡ τάξις, ὅπου ἄγρυπνοι ἐπιτηροῦν φρουροί,
ποτὲ δὲν παρεξέκλινε καὶ δὲν παρεξέτράπη,
καὶ μόνον ἐν δυστύχημα ἐνέσκηψε βαρὺ,
τούτέστι ἓνας μάρσιπος ἡμέτερος ἐκλάπη.
Ἄν δὲ κι' αὐτὸς ὁ μάρσιπος δὲν ἤθελε κλαπῇ
κανέναν δὲν θὰ εἴξενε τί διάβολο νὰ πῇ.

Ἐν τούτοις ἡ ἀπώλεια ἐκείνης μου τῆς τσάντας ἐγέννησε τὰ πνεύματα καὶ τὸν πνευματισμόν, καὶ οὗτος συνετάρaxε τὰς πάσας καὶ τοὺς πάντας καὶ συγκινεῖ τοὺς Ἕλληνας καὶ τὸν Ἑλληνισμόν. Ἄν δὲ τὸ πνεῦμα ἐπ' αὐτῶν δὲν κατεβῇ τὸ ἅγιον ὁ νοῦς των ἀπροσδόκητον θά ὑποστῇ ναυάγιον.

Μὲ τοῦτον τὸν πνευματισμόν κανέννας μας δὲν παίζει καὶ ὅτ' ἀ καλὰ καθούμενα κινεῖται τὸ τραπέζι, καὶ ἐνῶ ἀκόμ' ἡ Τράπεζα σαλεύ' ἡ Ἐθνικὴ καὶ φόντα καὶ χρεώγραφα κατρακυλοῦν μαζί της, μικρὰ τραπέζια στρογγυλὰ κινοῦντ' ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ ὁ καθένας προσπαθεῖ νὰ γίνη Τραπεζίτης.

Ἐξαντληθεῖσα σήμερον ἡ δύστηνος Ἑλλὰς μὲ λέξεις βελτιώσεων μεγάλας καὶ πολλὰς, γυρεύει σώνει καὶ καλὰ νὰ εὕρῃ θεραπείαν εἰς καλογήρων Φακιρῶν τὴν ὀμφαλοσκοπίαν, καὶ τοῦ σοφοῦ Ἀλλὰν-Καρδέκ τὰς βίβλους μελετῶσα ἐπιζητεῖ προβλήματα νὰ ἐπιλύσῃ τόσα.

Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ἀπελπισθεὶς ἐξ ὅλων τῶν ἀνθρώπων ἐνέκυψα εἰς τὴν σπουδὴν σοφῶν ὀμφαλοσκοπῶν, καὶ τώρα κάθε ἄνθρωπος σπουδαῖος καὶ ὅπως πρέπει μὲ ὅλην του τὴν ἐκστασιν τὸν ἀφαλό του βλέπει, καὶ σὺ ἂν ἔχῃς ἀληθῶς διάνοιαν μεγάλην ὡς σύμβολόν σου ὅτ' ἐξῆς θὰ φέρῃς τὴν Ὀμφάλην.

Ὅποταν δὲ δυστύχημα ἐπέρχεται βαρὺ ὁ ἀφαλός μας μοναχὰ θὰ μᾶς παρηγορῇ· εἰς ταύτην δὲ τὴν ἐκστασιν καὶ ὁ Θεοδωράκης ρέπων καὶ ὡς ἀσκητὴς πανάρχαιος τὸν ἀφαλό του βλέπων, χωρὶς ποτὲ νὰ φαντασθῇ καὶ δίχως νὰ τὸ θέλῃ, εὗρηκε Ἰσοζύγιον μὲ δύο ἴσα σκέλη.

Ἐνῶ δὲ σὺ συνέτρωγες μὲ διπλωμάτας νάνους καὶ ἀμέριμνος καὶ ἀφροντὶς ἀρμένιζες ἄλλου, αὐτὸ ποῦ δὲν κατάρθωσες μετὰ πολλὰς βασάνους τὸ βρῆκε ὁ Θεόδωρος διὰ τοῦ ὀμφαλοῦ· καὶ ὁ Καραπάνος ἔσχασε, ὁ πλάνης Ὀδοιπόρος, ποῦ ὅτ' Παρίσι μαίνεται μετ' ἄλλων παραφόρων.

Οὐ μὴν καὶ ὁ Σωτηρόπουλος εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν τὸν ἀφαλό του μ' ἐκστασιν καὶ ἐκείνος θεωρῶν, τὸ κόμμα ὡς ἐκ θαύματος κατήρτισε τὸ τρίτον, ποῦ παρ' ὀλίγον ἔλειψε ἡ βίδα μας νὰ στρίψῃ, καὶ ὁ Θεοδωράκης ἔτρεξε ἱλιγγιῶν καὶ φρίττων τὸν ἀφαλό τοῦ Λεμονῆ μὲ τοῦβλο νὰ τὸν τρίψῃ.

Τοιαῦτα οὖν κατάρθωσε πνευματισμὸς πολὺς κατὰ τὴν ἀπουσίαν σου, Τρικούπη, τὴν πολύμηνον, καὶ ὁ Θεοδωράκης ἔξαφνα ἐφάν' ἰσοσκελεῖς καὶ τρίτον κόμμα ἐγίνε ὡς ποῦ νὰ ποῦμε κύμινον, καὶ οἱ ἀφαλοὶ μας σήμερα τραβοῦν τὸν διάβολό των καὶ εἶναι κίνδυνος πολλοὶ νὰ χάσουν τὸ μισθό των.

Καὶ τώρα κατοπτρίζοντες εἰς φρέατα καὶ λίμνας τὴν παναθλίαν μας μορφήν, τὴν γέμουσαν ρυτίδων, καὶ τόσας ἀποθέμενοι βιωτικὰς μερίμνας, ὅπου τὸ σκάφος μας ὠθοῦν ἐν μέσῳ καταιγίδων, οἱ πάντες ἂς καρφώσωμεν ὅτ' ὀμφαλὸν τὸ βλέμμα μήπως μὲ τοῦτον σώσωμεν τὸ ἔθνος καὶ τὸ Στέμμα.

Σὺ δέ, Τρικούπη, ποῦ καὶ ἐγὼ σοῦ λέγω «καλῶς ὦρισε», ὅπου πολλῶν ἀπόρρητα ἐσπούδασες καὶ ἐγνώρισες μὲ τὴν νοομαντείαν σου καὶ τὴν λεπτὴν σου κρίσιν, τὸν ἀφαλό σου κύτταξε ἀμέσως ἐν ἐκστάσει, καὶ εἰπέ μας τὴν ἀείμνηστον καὶ προσφιλεῖ σου ρῆσιν πῶς ἡ Ἑλλὰς προώριται νὰ δράσῃ καὶ θὰ δράσῃ.

Καὶ ὀλέγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Σκαριφήματων τόμος ὑπὸ Φιλαδελφείας,
κομποῦ, λεπτεπιλέπτου, δοκίμου συγγραφέως,
ἐκ τοῦ ἀνὰ τὸν Αἶμον μεγάλου ταξιδίου,
ποῦ ἔτυχε φιλίας καὶ ἀγάπης ἐγκαρδίου.
Ἀπόλαυσις τῶν τὸ κάθε του Σκαρίφημα,
ψυχῆς πονούσης τέρψις καὶ πνεύματος ἐντρυφήμα.

Νέον Ἡμερολόγιον τοῦ Μίλτου Φωτιάδου
μὲ πλοῦτον ὕλης ἐκλεκτῆς καὶ γλαφυρῶν εἰκόνων.
μ' αὐτὸ πολὺ εὐχάριστα σκοτύνετε τὸ δράδυ
καὶ ὅλοι γιὰ μιάμιση δραχμὴ τὸ ἀποκτᾶτε μόνον.

Ἰδοὺ τῶν Οἰκογενειῶν Ἐφημερίς καὶ ἄλλη,
ὁ Νάτσης δὲ Διευθυντὴς μὲ τὸ γερὸ κεφάλι.
Ἐντὸς αὐτῆς εὐρίσκετε συμμοὺς Παρισινούς,
ὅπου γιὰ τούτους χάνεται τῶν γυναικῶν ὁ νοῦς,
ἂς σπεύσῃ δὲ πρὸς ἀγορὰν ἡ καθεμὴν γυναικίκα
στοῦ Σιμπούλου τὴν Στοάν, εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Λέκκα.

Κασδόνης ὁ Γεώργιος, ὁ τὴν δρᾶσιν κλείων
καὶ τῆς Ἑστίας κυβερνῶν τὸ Βιβλιοπωλεῖον,
εἰς τῶν ἐγγάμων ἔκυψε τὴν πλειονοφρίαν
καὶ ἀρραβῶνος ἤλλαξε καὶ ἀγάπης δακτυλίδι
μὲ τὴν καθ' ὅλα ζηλευτὴν καὶ ἐρατεινὴν Σοφίαν,
τὴν κόρην τοῦ ἀγαπητοῦ ἐμποροῦ Διαμαντίδη.

Ὁ λόγιος καὶ φίλος Μιχαηλίδης Κίμων,
ρωμαντικῶν ἐρώτων τὰ μάλιστα εἰδημων,
ἄφηκε κατὰ μέρος τὰς ταπεινὰς φροντίδας
καὶ Ἡμερολογίου συνέγραψε Σελίδας,
εἰς τὰς ὁποίας πέρνει καὶ δίνει ὁ σεδντᾶς
καὶ Βέρτερος τοῦ Γκαίτε ὅτ' ἐλὸς κατατᾶ.

